

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstinget. № 150.

Tredie Session.

77de Møde.

Lørdagen den 10de Februar.

(Forts.)

Blechingberg: Det er Udvalgets Endringsforslag til § 2, som foranlediger mig til nogle Betragtninger. Der er i Udvalgets Betænkning yttret, at „Formanden for en Committee, som har dannet sig til at varetage Møllernes Interesse, og som i 2 Møder har overværet Sagens Behandling i Udvalget, har paa omtrent 700 Mølleres Vegne i Landets forskjellige Egne i det Væsentlige tiltraadt Lovudkastet med de af Udvalget foreslaaede Forandringer“. Jeg har haft en Samtale med den nævnte Formand for den i Betænkningen omtalte Committee, og jeg veed fra denne Samtale, at de, hvis Interesse det paagælder, anser det for et Spørgsmaal af yderste Bigtighed, at det Forslag, som Udvalget har gjort til § 2, vinder Rigsdagens Bifald, da det er deres Overbeviisning, hvad nok ogsaa er en Selvsølge, at den Tidsfrist af 15 Aar, som det ærede Thing nu er gaaet ind paa, vilde være Gjenstand for en uberegnelig Glustyn, dersom Ordene „eller Næringsdrift“ blev staaende i § 2. Jeg troer, at man i nærværende Sag griber saa dybt ind i private Interesser, at man netop skulde lytte efter den Stemme, som lyder fra de Mænd, om hvis Interesser det nærmest gælder, og jeg lægger for mit Vedkommende en særdeles Vægt paa, hvad der i saa Henseende er yttret, og hvad jeg ogsaa finder stemmende med min Overbeviisning. Jeg lægger saameget mere Vægt herpaa, som hele denne Sag stiller sig for mig som meget tvivlsom fra det retlige Standpunkt. Man har sammenlignet nærværende Sag med Sagen om de kjøbenhavnske Bagergaarde, som tidligere har været forelagt Rigsdagen; men jeg kan ikke er-

kende det Besøede i denne Sammenligning. I Sagen om de kjøbenhavnske Bagergaarde til- lod jeg mig som Ordfører, at fremsætte for det ærede Landsting, hvorledes det Forhold, hvorom der dengang i særlig Grad handlede, angik regulerende Bestemmelser, udgaaede fra den lovgivende Magt til den locale Øvrighed, om hvorledes Lovgiveren af Hensyn til Byens Interesse vilde, at de omhandlede Næringsforhold skulde behandles. Om noget Sligt er der slet ikke Tale i nærværende Sag; her er der Tale om et Rettsforhold, der fra ældgam- mel Tid er begrundet i den almindelige Lovgivning, og vi staae altsaa her paa en ganske anden Grundvold end den, hvorpaa vi stode i Bagersagen. Skulde jeg sammenligne nærværende Sag med nogen ældre Sag, som er passeret Rigsdagen, saa er det ingenlunde med den kjøbenhavnske Bagersag, men det vilde da snarere være med Sagen om Hartfornefs Ega- lifering (Sæl Hør!), hvor ligeledes Talsen var om et Forhold, der var grundet i den almin- delige Lovgivning fra gammel Tid, og hvilket Forhold man nu vilde forandre. Men jeg er- kjender paa den anden Side, at heller ikke denne Sammenligning er træffende, idet der nemlig i nærværende Forhold handles om et vistnok ved Lovgivningen begrænset, men dog hidtil bestaaende Bevillingsystem, som er noget Særegent for det Forhold, hvorom der her handles. Naar jeg saaledes maa komme til det Resultat, at jeg vel ikke kan erkende nogen af disse Sammenligninger for træffende, men jeg dog finder den sidst be- røorte langt mere træffende end den første, da ligger der for mig kun 2 Alternativer, enten at bringe nærværende Lov paa et saa billigt Standpunkt, at jeg efter min Overbeviisning kan forsvare at gaae ind paa at stemme for en Aflysning af det Forhold, der hidtil har